

Putovanje u Ameriku u svakom slučaju zvuči uzbudljivo, avanturistički, za mnoge i utopistički. Ali, putovati u Ameriku u organizaciji Odjela za obrazovanje i kulturu američkog State Departamenta zvuči privilegovano.

Upravo tako sam se i osjećala zahvaljujući tronedjeljnom programu razmjene Vjera i zajednica: Dijalog, koji je za mene značio jedinstvenu priliku za saradnju i učenje od američkih stručnjaka i institucija koje se bave međureligijskom solidarnosti i religijskim pluralizmom.

Konačno sam, vrlo uzbuđena i radoznala, dočekala dan kada će se velika čelična ptica odlijepiti od zemlje i povesti me u ovu veliku avanturu.

Prijatelj je došao po mene ranom zorom, već u 5 sati, i dovezao me do sarajevskog aerodroma. Imali smo dovoljno vremena čak i za prvu jutarnju kafu, jer je let do Munchena, dug sat i po, predviđen za 6, 40. Sve je proteklo u najboljem redu, a čak ni čekanje od 3,5 sata do sljedećeg leta, nije predstavljalo problem našoj maloj, šestočlanoj grupi iz BiH. Minhenski je aerodrom velik, pa smo iskoristili priliku prošetati po shopovima i zabaviti se isprobavanjem sunčanih naočara zvučnih brandova i špricanjem luksuznim, skupim parfemima.

Rigorizna carinska kontrola i let u economy klasi na relaciji Munchen – Washington sasvim sigurno nije nešto što biste poželjeli raditi čitavih 9 sati i 10 minuta. No, vjerovali ili ne, može biti i veoma ugodno, ukoliko imate privlačnog, interesantnog saputnika kakvog sam imala pored sebe na sjedištu 15B. Ernst je Nijemac, tek nešto stariji od mene, trgovac medicinskom opremom za avione i u Ameriku je krenuo poslovno. Od početka smo našli zajedničke teme za razgovor, a u pauzama smo skupa rješavali sudoku. Nivo za početnike, doduše, ali ipak...

Rastali smo se po dolasku na Washington Dulles International Airport – on je nastavio svoj put ka Floridi, a meni je to bilo odredište. Razmijenili smo e-mail adrese, dajući si mogućnost ostanka u kontaktu.

Stigavši u Washington ostala sam iznenađena pitomom ljepotom savršeno uređenog grada. Hotel pred koji su nas iskrcali nalazi se u New Hampshire Avenue NW, na odličnoj lokaciji u istorijskom području Georgetowna, preko puta George Washington University. To je prestižan, privatni univerzitet, samo četiri bloka udaljen od Bijele kuće. Poznat je po dodiplomskim programima iz oblasti međunarodnih odnosa i poslovanja, političke znanosti i komunikacije, te postdiplomskim i doktorskim studijama poslovne i društvene znanosti, međunarodnih poslova, medicine, oblasti obrazovanja, javnog zdravstva i prava.

Četvrt u kojemu se nalazio hotel bila je mirna, zgrade relativno niske (u odnosu na moje poimanje Amerike), sve je bilo prepuno žardinjera sa raznobojnim cvijećem.

Nije to bila slika koju sam zamišljala. Nekako sam očekivala betonsku džunglu i građevine od čije će mi se visine zavrtjeti u glavi.

Umjesto toga, široke ulice bile su obrubljene vezanim stambenim blokovima, živopisnih fasada,

čipkastih, mjedenih ograda uz stepenke do ulaznih vrata i brižno njegovanih parkića na kružnim tokovima.

Kako i ne bi kad je ovo grad kojemu je tlocrt, pod nazivom "Plan grada namijenjen za stalno sjedište vlade Sjedinjenih Američkih Država", dao izraditi Pierre Charles L'Enfant, a po nalogu samog predsjednika Georga Washingtona! L'Enfant then designed in his "Plan of the city intended for the permanent seat of the government of the United States..." the city's first layout, a grid centered on the United States Capitol, which would stand at the top of a hill (Jenkins Hill) on a longitude designated as 0:0. Wide diagonal avenues later named after the states of the union crossed the layout.

Ono što me je fasciniralo bile su vjeverice koje su, gotovo poput golubova, bezbrižno trčkarale između stabala, ponekad vješto izmičući koracima koji su se žustro kretali trottoarom.

No, tu očito nije bio kraj iznenađenjima. Iako je već na prvi pogled bilo jasno da je hotel zamišljen tako da goste osvoji svojom kućnom atmosferom, soba u koju sam smještena pružala je daleko više od očekivanog. Bio je to potpuno uredjen apartman, s brzim wireless pristupom internetu. Dodatni sadržaji uključivali su čajnu kuhinju sa mini-hladnjakom, mikrovalnom pećnicom, kafe aparatom, fenom za kosu i peglom.

Prvi dan u Washingtonu proveli smo u obilasku grada.

Nakon kraće šetnje pored Svjetske banke stigli smo do Bijele kuće. Kao što je poznato, to je glavna rezidencija i radno mjesto predsjednika SAD-a. Grandiozna građevina sagrađena je između 1792. i 1800. godine, Zgrada je originalno nazvana "Predsjednička vila", a najraniji dokazi u kojima se ona proziva "Bijelom kućom" zabilježeni su 1811. godine. U službenom kontekstu naziv "White House – Washington" uspostavio je predsjednik Theodore Roosevelt.

Široka Pennsylvania Avenue NW ispred ove prekrasne trokatnice bila je puna turista koji su sa zanimanjem gledali s one strane ograde i neumorno škljocali fotoaparatom.

No, gotovo jedaku pažnju izazivao je i gospodin, koji se utaborio upravo nasuprot Bijeloj kući, demonstrirajući svoje neslaganje s vanjskom politikom aktualnog predsjednika.

Obučen u majicu s dezenom američke zastave, ispred svog malog šatora Georgu Bushu je, prikazujući upravo

njega kao pravog teroristu, poručivao da prestane slati vojnike na ratišta u svijetu.

Zabilježivši i ovaj interesantan detalj, dalji obilazak Washingtona nastavili smo turističkim autobusom – ”trolley sightseeing”, za čiju je vožnju potrebno izdvojiti između 28 i 35 \$.